

Ս. ՅԱՈՒԲՅԱՆ ԲԵՄԵՆ

«ԳՆԱՏԱՆԻՈՐԻ ԿԻՐԱԿԻՐՆ»

«ԴԱՏԱՆՈՐ մի եր ի քաղաքի ուրեմն,
յկասուծոյ ոչ երկնէր եւ ի մարդկանէ
ոչ ամաչէր» (Ղուկ. ԺԸ. 1-2)

Այսօրուան Դատաւորի Կիրակիին նը-
ուիրուած գեղեցկահայտ շարականը կ'ըսէ
մեզի, թունդ հանկուժ մեր սրտերուն հո-
գեղէն լարերը: «Այսօր մաքրեսցուք պա-
հովք քառասնօրեայ ըստ Մովսիսի, զի եւ-
ցուք ի լեռան իմանալի»: Մովսէս մար-
գարէն անապատին մէջ քառասուն օր
պահելէ և ապաշխարելէ վերջ, Սինա լե-
ռը ելաւ, որոտումներու և շանթերու մէ-
ջէն, ու արժանացաւ Աստուածային տե-
տելեան և պատգամներ բերաւ իսրայել-
եան ժողովրդին: Արդարեւ առանց հոգեոր
պատրաստութեան, ապաշխարութեան,
ինքնաքննութեան՝ իմանալի լեռը եւ կամ
իմանալի լեռ մը կարելի չէ բարձրանալ:
Իրաւ է որ որոտումներու և շանթերու
պիտի պատահինք մեր վերելքին ժամա-
նակ: Բայց «Երանի՛ աշնոցիկ որ սուրբ են
սրտիւք, զի նոքա զԱստուած տեսցեն»
(Մատթ. Ե. 8):

Կրօնքը իր պարտաւորութիւններն ունի:
Բրիտանոնէական կրօնքին պարտաւորու-
թիւններուն նկատմամբ սայթաքումներ
մարդուն կեանքին մէջ անպակաս են: Այդ
պատճառաւ, եկեղեցին իր պաշտօնէից
կողմէ կը հսկէ անոնց վրայ, որպէսզի այդ
սայթաքումները դարձան: Մարգս ըլլա-
լով ի բնէ մեղանշական՝ մեղք մը զործելէ
վերջ, ներքին և քննադատող ու խոզովի
ձայն մը կը լսէ իր մէջ. խիղճն է որ կ'որ-
թենայ: Կ'անդրադառնայ իր ըրածին վը-
րայ: Այլևս ըրած բանը կրկնելէ կը զգու-
շանայ: Ահա ապաշխարութեան սկզբուն-
քը: Աստուած օմէ կամի զմահ մեղաւորին,
այլ զդառնալ նորա ի չար ճանապարհէն
և զկեանքն:

Այդ դարձին սատարող միջոցներէն մէկն
է պահքը. պահքը հինէն ի վեր պարտա-

ւորութիւն մ'եղած է: Չափազանցութիւն-
ներ եղած են անոր օրինական կիրարկու-
թեան մէջ: Այժմ մեր դարուն ոմանք պահքը
խղճի կամ անձնական խնդիր մը կը նկա-
տեն այլևս, «ուզողը թող պահէ, չուզողը
թող չպահէ» սխալ սկզբունք մը որդեգրե-
լով: Եկեղեցին պահք պահել կը հրամայէ,
և պէտք չէ կամայական մեկնութիւններ տալ
անոր: Վասնզի խորհուրդներն և անոնց
հետ կապակցութիւն ունեցող բաները ձեւեր
եւ կամ ձեւապաշտութիւններ չեն, այլ ու-
նին իրենց բարձր նշանակութիւնն ու ար-
ժէքը: Ոչ անտարբերութիւն, եւ ոչ ալ
խստակրօնութիւն, այլ չափաւորութիւն:

Այսօրուան Աւետարանին մէջ կան երկու
բարացուցական առակներ. դատաւորինը
ու փարիսեցիի և մաքսաւորինը: Երկուքին
մէջ ալ կը չեչտուի աղօթքի և աղօթելու
պարագան: Առաջինին մէջ յարատեւութիւ-
նը, երկրորդին մէջ աղօթքի բուն ոգին կը
ցոլանայ: Անիրաւ դատաւորը որ զիտցու
արդար դատաստան մ'ընել, հապա ս'ըջուփ
առաւել ևս մեր յաւիտենական Դատաւորը:

Երկրորդ առակին մէջ՝ փարիսեցին Աս-
տուծոյ Տաճարին մէջ ամբարտաւանու-
թիւն մ'ըրաւ: Բայց «Տէր ամբարտաւանից
հակառակ կայ, տայ շնորհս խոնարհաց»
(Յակ. Դ. 6):

Վասնզի օմով որ իր անձը կը բարձրա-
ցնէ՝ պիտի խոնարհի, և ով որ իր անձը
կը խոնարհեցնէ՝ պիտի բարձրանայ:

Պահէք, աղօթէք եւ ապաշխարէք
Մովսէս Մարգարէին և Սուրբ Գրիգոր Լու-
սաւորչին պէս, որպէսզի Աստուածային
իմանալի լեռը ելլենք, ու անկիւղիլի մո-
րենիին բոցակէզ լոյսովը Աստուծոյ մօտե-
նանք: Զղջանք եւ ապաշխարենք Մեծ
Պահոց մէջ, որպէսզի Ս. Հոգին ստանանք:
Աղօթէք որ Տէրը իր ողորմութեամբը, և
իր հայրական գթութեամբը ներէ, և լոյս
տալով՝ իւրաքանչիւր հաւատացեալը բա-
րիկն առաջնորդէ:

Տէրը օրհնէ Հայաստանեայց եկեղեցւոյ
հարազատ զաւակները, որպէսզի՝ զիտնան
անոնք ուղիղ և լուսաւոր շաւիղներէն ըն-
թանալ, ի փառս և ի պատիւ Ամենասուրբ
Երրորդութեան այժմ և միշտ:

ՊԱՐԿԵՒ ՎԱՐԴԱՊԵՏ